

— 28 —
suggust õnnetähte leian, siis lähheb assi korraliste
meil toime.

3

Rattuke maad eddasi minnes tulli üks laulo:
räästas Hintsile tee peal wasto; Hints üidis: Lin:
nole, näita mulle õnne:teed! agga räästas lastis
pahhemat kät teed olša peale mahha ja allas laulma.
Kasfi meel läks nukrats ja ta mõtles: se on miño
õnnetuse laul. Agga mis tehha, kuõninga sund on
wahwa taggalihtutaja! sepärrast rändas Hints kur:
wa süddamega eddasi ja jõudis päikese werimise aeal
Kurjasünnituse mõisa. Reinowadder istus ulse lāw:
wel ja las ütles terretades: „Ede taewas sago
teile õnnelikko elloõhtud linnima! Kuõninga wihha
āhwardab teile otša tehha, kui kauemine wastopan:
nes tõrkufsite sure kuõninglikko kohto ette astuda.
Teie peate kaebajadele wastust andma, iggamehhele
õigust nõudma ja arwalikkult isfeennast wobbandama,
muido saab teile ning teie suggowõffale suur willetsus
sest tõusma!“ — Reinowadder kostis wasto: „Olge
terwe tullemast, miño kallis täddipoeg! Sago Jum:
mala õnnistus miño sowimist möda teile rohlest offaks
sama, et kõik tallitamised ning ettewõtmised mõnufast
teil lorda lähheksid.“ Senni kui Reinowadder suuga
sõbrajutto räkis piddas ta südda sallamahti nõu,
kudda Hints nisaõnasugguse teotusega kuõninga jure
wõiks taggasi sata kui karro. Ta nimetas kasfi ühte:

— 29 —
pubho kallis täddipoeg ja nõudis otsust, mis toito
armsa wõera südda kõige enām imustaks. „Täis kõht
on pehme pä: paddi,“ liffas Reinowadder jure — „ja
omme ommiko tahhame enne koito seltsis teele minna.
Teie ollete, kallis täddipoeg, mul kõigearmsam suggu:
lane ja seisate iggas kohhas miño poolt, kus waen:
lased mulle lippuwad liga tehha. Ahne karro, jõu
polest miñust wäljo langem, tulli uhkel tujjul sõimades
seie: kuis julgesin temaga üksi teele minna. Teie
seltsis lähhen rõemoga. Meie pubkame õfel ja akka:
me omiko warra minema, se on miño arwates kõige
parrem.“ Hints ütles: mõnufam ollets, kui aega
wibimata teekonda lohhe ettewõttaksime; tee on iggas:
kohhas tabhe, ja teña ku:walge näitab meile jälgi.
„Õfeni teekond“ ütles Reinowadder — „on ilka wae:
waline; mõningas, les päwawalgel lahfelt terretades
meist möda lähheb, saab kui õfel wasto juhtub —
kõrrileikajaks! Pubkand jallad kāiwad ruttomine kui
wāffind, sellepärrast jäge pubkama.“ Hints küffis:
Mis mulle õhto roaks lauale wanpete kui õemajjale
jään? Nebbane wastas: Meie ellame kehwa kom:
bel — pihhust suhho! — agga siiski kui meile wõer:
siks jäte, murretses meile wāña perrenaine wagna
täia maggusad messikārgi lauale. Kas kostis tõrku:
des wasto: messikārgi ma ial suhho ei wõtta! Kui
teil muud suremad majjas ei olle, siis andke mulle
üks iir, sellega leppin ma rahhul. „Kui iire: libha
teil maitsew roog on,“ — kostis Reinowadder —